

Ősi hagyományok – modern módszerek

Véletlen folytán kerültem decemberben Oxfordba, ahol öt napon keresztül vettem részt a LIMMUD 1991 évi összejövetelén.

Mi is a LIMMUD? Anglia zsidó közösségének pedagógiai kérdésekkel foglalkozó egyesülete, amely nemzetközi meghívott előadókkal és hallgatósággal, váltakozó tematikával évenként tart egy-egy konferenciát. Idén az angol házigazdákon kívül az Egyesült Államokból, Izraelből és Magyarországról érkeztek résztvevők.

Megérkezve a patinás egyetemi városba, az első reggelen, amikor az átláthatatlannak tűnő vörös téglás College-épületegyüttes halljában kicsit megszeppenve álldogáltam, mindjárt megkaptam a konferencia programját és kitűzhető névkártyámat, a konferencia naponta megjelenő egyre színesebb újságjának első számát, térképet, szálláshelyem bejelölésével... Már itt érezhető volt, hogy remek a szervezés, minden megvan, ami a jó munkához szükséges, de mégis családias hangulatú az egész rendezvény és mentes minden nagyképű bürokráciától. Így kezdeti szorongásom kellemesen és gyorsan engedett fel és alakult át természetes várakozássá. Ez a megkönnyebülés előfeltétele volt annak, hogy a magas színvonalú angol nyelvű programot ne csak követni, de igazán élvezni is tudjam.

Egymás után szállingóztak a LIMMUD-konferencia résztvevői és régi barátokként köszöntötték egymást. A közhelyszerű angol szertartásosság és merevség nyomát sem éreztem már első naptól kezdve. A találkozókat több mint tíz éve rendezik. Az alapítók, akkoriban egészen fiatal, lelkes tagok ma már családostól, gyerekeikkel együtt érkeztek. A konferencia legidősebb résztvevője jócskán túl járt a hetvennél, a legifjabb három hónapos volt.

A családias hangulathoz a fiatal korosztály jelenlétén kívül az is hozzájárult, hogy mindannyian kivettük részünket a konyhai tennivalóktól kezdve a közös gyermekörzésig, a gyermekprogramok szervezésétől azok lebonyolításáig.

A közvetlen, barátságos légkörhöz feszes ritmusú, pontosan megszervezett, gazdag program járult, amelynek ismertetésére később kitérek majd.

Reggeli után általában öt előadás közül lehetett választani, majd rövid tea/kávé szünet után déltől ugyancsak a bőség zavarát érezte a résztvevő, ha a hat-hét különféle, egyidőben zajló rendezvény közül próbált választani.

Ezt követően ebéd, majd délután szekció-foglalkozások következtek megint csak bő választékkal, este filmvetítés, utána vita vagy kvíz-játék, népdal és néptánc-tanulás, bábkészítés, kötetlen klubfoglalkozás zárta a napot.

Mivel foglalkoztunk ezen a konferencián; előadások, "work-shop"-ok, kiscsoportos foglalkozások és nagyobb lélekszámú szemináriumok keretében?

A legfontosabb témáink a családi nevelés speciális kérdései voltak, ezen belül az ősi hagyományok őrzése és továbbadása a modern élet és a modern pedagógia adta kereteken belül. Izgalmas kérdés volt a nő, az anya, a pedagógus szerepköre; nevelési módszerekről, időszerepű társadalmi és lélektani kérdésekről új szempontok tersant szóltak előadóink. Több szekciót vezetett a neves izraeli szociológus-asszony, Mrs. Debbie Weismenn. Ő tartott izgalmas vitaindítót "A nő szerepe a Bibliában" címmel és ugyancsak tőle hallottunk objektív beszámolót az Öböl-háború lélektani hatásáról az izraeli gyermekekre. Főleg az európai résztvevők kísérték nagy figyelemmel a Holocaust túlélőinek második és harmadik generációjáról szóló előadásokat.

Külön előadássorozat tárgyalta az emancipáció időszerepű problémáit. Összetett szeminárium tárgya volt a vallásoktatás, a Biblia megismertetése is.

A dráma-video-művészetek szekciójában többek között a médiák hasznosítását ismerhettük meg elméletben és gyakorlatban. Ehhez a kapcsolódót a magyar származású, Londonban élő Somogyi Anna bábos workshopja. Gyerekek és felnőttek közös bábkészítése után a frissen gyártott bábokkal játszottunk egyszerű, könnyen érthető bibliai történeteket gyerekeknek, többnyire gyerekekkel.

Megragadott az az illusztrált előadássorozat, mely a mese szerepéről, a mesélő feladatáról és lehetőségeiről szólt. Elméleti és gyakorlati didaktikai áttekintést kaptunk erről a látszólag közismert témáról, amely számomra gyakorlati gyógypedagógusi munkámban rendkívül hasznos lesz.

A plasztikus mesélés, a gyermeki figyelem megragadása és ébrentartása szép és humánus meséken keresztül, örökké emlékezetes lesz számomra, ahogyan az is emlékezetes marad, hogy a közös gondolkodás, az új iránti fogékonyság, egymás véleményének tiszteltetben tartása milyen termékenyítő hatású lehet a hagyományörzés és a modern nevelés egymásra kölcsönösen ható témái feldolgozása során.

MAROS ESZTER